

talte, nemlig, at det kommer an paa at holde sluttede Overenskomster. Et gammelt Ord siger jo, at en Mand er en Mand og et Ord et Ord, og hidtil gjaldt det ogsaa for Partierne, at et Parti er et Parti og et Ord et Ord. Spørgsmaalet er: Er Partiet Venstre ikke et Parti? Er det ikke et Parti, som staar inde for, hvad det siger? Naar jeg hører paa de ærede Medlemmer, saa tvivler jeg. Hører jeg paa det ærede Medlem fra Skelskør, det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) og andre, saa genrejses heldigvis min Tro paa, at det er det. Naar jeg hører det ærede Medlem for Horsens Landkreds og det ærede Medlem fra Esbjerg tale, saa faar jeg det Indtryk, at en lille Udtalelse, fremsat for nogle faa Uger siden af det ærede Medlem fra Ringkøbing i „Tiden“, havde en anden Adresse, end den tilsyneladende fik. Det ærede Medlem fra Ringkøbing skildrede Højre og Højres synkende Indflydelse meget træffende, og en af Hovedgrundene til denne synkende Indflydelse, sagde han, var denne: Højre blev et upaalideligt Parti, Højre blev et Parti, som man ikke kunde slutte Aftaler med, og han tilføjede: fordi Landstingets Højre ikke stod inde for, hvad Folketingets Højre gav Løfter om. Jeg tænker næsten, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har haft visse Fænomener indenfor sit Parti i Tankerne, da han fremsatte denne Advarsel om, hvorledes det var gaaet Højre, fordi det blev et upaalideligt Parti, hvis Løfter ikke var til at stole paa.

Nu vil Lovforslaget jo her i Folketinget blive ført frem paa en saadan Maade, at det lykkeligt vil vise sig, at de Medlemmer, som har taget Ordet paa en saa voldsom Maade for at angribe Overenskomsten, staar forholdsvis ene, og at Partiet her er en Enhed, som betragter en Overenskomst som en Overenskomst, og som ved, hvorledes det skal handle derefter. Naar Lovforslaget kommer op til det andet høje Ting, vil Spørgsmaalet kun være eet: Er Venstre som Parti en Enhed? Er Venstre i Rigsdagen en Enhed? Hvis det er det, vil Sagens Gang videre frem være let. Hvis det ikke er en Enhed, hvis Landstingets Venstre ikke vil slutte sig til Overenskomsten af 12. Marts med Tillæget af 4. April, maa det jo sige, hvad det er, det vil. Saa er Venstre altsaa ikke en Enhed, men man maa da forhandle med hver af de forskellige Enheder, hvoraf Partiet bestaar. Landstingets Venstre maa saa sige, hvad det vil,

paa hvilke Punkter det ønsker Lovforslaget ændret, hvad det er, det ikke kan tiltræde, og jeg vil da haabe, at hvad det i saa Henseende siger ikke vil stille det i alt for stor Mod sætning til det store Fler-tal her i Tinget. Men indtil det sidste vil jeg haabe, at Venstre i Rigsdagen er en Enhed, og at Overenskomsten af 12. Marts med Tillæget af 4. April, som er tiltraadt af alle de Mænd, der gennem en Række af Aar har betydet noget i Partiet Venstre i Rigsdagen, er en Overenskomst, som blev sluttet ikke for at svigtes i det afgørende Øjeblik, men, som det ærede Medlem, der først talte paa Venstres Vegne her i Tinget, sagde, for at gennemføres.

Jensen-Sønderup: Det er nogle Bemærkninger af det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), der har kaldt mig frem. Det ærede Medlem mente at vide, at der havde fæstnet sig den Opfattelse baade ude omkring og her i Rigsdagen, at et Ændringsforslag, der var stillet, som han sagde, uden Ansvar i det Udvalg, der havde behandlet Valglovsforslaget, var stillet efter Ønske fra hans Side. Det er ingen Hemmelighed, at det er mig, der i Udvalget har stillet det Ændringsforslag, det ærede Medlem sigtede til, og jeg har ikke noget imod at vedkende mig det; men jeg kan jo gerne bekræfte, at det ærede Medlem ikke har henvendt sig til mig om at stille et saadant Ændringsforslag. Naar jeg har stillet det — enten man nu vil sige uden Ansvar, eller man vil bruge et andet Udtryk —, var det for at give en Lejlighed til, at man i Udvalget kunde drøfte de Tanker, der var fremsatte ved Sagens første Behandling, og som — det tror jeg, jeg har Lov til at sige — i Virkeligheden ingen af Udvalgets Medlemmer var Tilhænger af. Da jeg ansaa det for rigtigt, at Udvalget fik Lejlighed til at drøfte dem paa Basis af virkelige Ændringsforslag og ogsaa at forhandle med Ministeren om dem, var der for mig ingen anden Udvej end at lave et Ændringsforslag, der, saa vidt det stod til mig, virkelig opfyldte de Krav, det ærede Medlem havde stillet ved første Behandling.

Det ærede Medlem forstod ikke rigtigt, at man, naar et saadant Forslag var stillet, ikke vilde fastholde det, ikke vilde tage Ansvaret for det. Jeg behøver ikke at sige mange Ord derom, for den højtærede Indenrigsminister har allerede med Hensyn til Spørgsmaalet om at gøre op for København-Frederiksberg for sig og